

KUIDAS KAPSAUSS KUU PEALE LÄKS

Aias elas üks **auahne** ja **püsimatu** kapsauss. Kohe kapsapeenra kõrval kasvas aga sõstrapõõsas.

„Kuulge, sõstrad, ma hakkan teie presidendiks,“ pakkus kapsauss. Sõstrad aga **ei kostnud** midagi, nad olid veel **toored** ja rohelised. Kapsauss ronis **kihku-kähku** kõige kõrgemale oksale, kus teda kõik

näeksid – ta oli nüüd ju tähtis mees.

Varsti aga said sõstrad küpseks ja muutusid punas

„Mis **sulitemp** see veel on?” kisas kapsauss. „Teil peavad olema sama värvi **kuued** kui presidendil!”

„Muutu ka sina punaseks, ussike,” hüüdsid sõstrad kooris. „Muidu arvatakse veel, et meil on toores ja hapu president.” Kõik **lagistasid** ümberringi naerda.

Uss solvus ning roomas oma teed. Korraga vajus ta **suu** imestusest **ammuli**: tema ees **kõrgus** midagi suurt ja kollast. See oli muidugi kõrvits, ent **lihtsameelne** ussike seda ei teadnud.

„See on ... see on ju kuu!” hüüdis ta meeleliigutusest väriseval häälel. „Hurraa! Minust saab esimene kapsauss maailmas, kes kuu peale läheb.” Aega kaotamata hakkas ta ülespoole ronima. Kuna kõrvits oli ilmatu suur, siis võttis tema pealae jõudmine omajagu aega.

„Nüüd olen ma kuu **valitseja!**” ähkis **rändur** kohale jõudes. „Pole just paha ühe lihtsa kapsaussi jaoks.”

Vastne ülemus mõõtis pilguga **ümbruskonda** ja pomises: „Oo, kui ääretu on **ilmaruum!**” Ta pidas rohus kasvavaid võililli tähtedeks ja mööda lendavat kumalast komeediks.

Õhtupoolikul tuli aednik ja asus kõrvitsat kastma, et see veelgi

5.

6.

suuremaks kasvaks. Kapsauss aga pidas teda jumalaks.

„Kasta aga kasta, jumalaonu,” muheles ta heakskiitvalt. „Mida suurem on kuu, seda tähtsam asjapulk ma olen.”

Aednik muigas ja vangutas pead. Oh seda ennasttäis **tobukest**, mõtles ta.

